

‘Wat een lekker ding is het toch, vind je niet?’ Ezra buigt zich naar me toe en wijst op onze leraar Nederlands die aantekeningen op het bord maakt. Ik voel dat ik rood word en knik snel. Ezra hoeft niet te weten dat ik elke nacht aan hem denk voor het slapen gaan, dat ik nu al weet dat ik moet stotteren als ik een boekbespreking moet gaan houden en dat ik zijn naam op een papiertje onder mijn kussen bewaar. Thijs Bilder, docent Nederlands. Vanaf dag één wist ik al dat ik hem niet als leraar kon zien. Ik was nooit eerder verliefd geweest, ik wist zelfs niet hoe het voelde. Als mijn vriendinnen het hadden over een of andere knappe jongen bij de schaatsbaan, wilde ik het liefst wegkruipen in mijn kamer. Maar door Thijs veranderde alles. Ik dacht eerst dat hij een leerling was, met zijn lachende ogen, blonde haren die alle kanten opstonden, en zijn groene poloshirt. Ezra had mij een briefje toegeschoven waarin stond: ‘hippe docent dit.’ Maar voor mij was hij meer dan hip. Hij was mijn reden om wekenlang niets te eten en uit te kijken naar de maandag, als we een blokuur Nederlands hebben. En de vrijdagmiddag, wanneer hij ons ook nog als mentorklas heeft. School was in één klap geweldig.

‘Amber, kun je even bij me komen?’ roept Thijs door de klas. Ezra geeft me een knipoog en ik loop zenuwachtig naar voren. Wat zou hij van me willen?

‘Wanneer was jij van plan je boekbespreking te houden?’ vraagt Thijs en hij pakt zijn agenda erbij. Ik pro-

beer snel een smoes te bedenken. We moeten dit schooljaar twee keer een boek bespreken, maar ik heb een hekel aan lezen. Thijs lijkt mijn gedachten te raden en wijst in zijn agenda. 'Heb je vanmiddag tijd om langs te komen? Dan kunnen we het even doorspreken.'

8 |

Ik kijk in zijn agenda. Ik probeer erachter te komen of hij een vriendin heeft, maar ik zie geen hartjes of dates staan. Met een dubbel gevoel loop ik terug naar mijn plaats. Vanmiddag moet ik bij hem komen. Niet omdat hij mij leuk vindt, maar omdat ik achterloop met mijn werk. Hoe romantisch.

'Amber, je moet echt een keer aan het werk,' waarschuwt Ezra mij, die druk aan het pennen is. Zij heeft makkelijk praten. Het lijkt wel alsof ze geen moeite hoeft te doen voor die ingewikkelde grammaticazinnnetjes. Kan ik er wat aan doen dat die letters voor mijn ogen heel andere woorden vormen? Dyslexie noemde mama het, maar zo'n dure naam maakt het niet minder erg. Hoe moet ik ooit indruk op Thijs maken als ik niet eens een liefdesbrief zonder spelfouten kan schrijven? Vanmiddag zal hij wel weer vragen waarom ik niet gewoon een boek van de lijst lees. Of hij me soms moet helpen uitkiezen. Met een diepe zucht laat ik me onderuit zakken. 'Robin, wanneer was jij van plan je spreekbeurt te houden?' roept Thijs door de klas. We schieten in de lach. Robin, een jongen met vuurrood haar en sproeten, praat al sinds hij dit schooljaar bij ons op school kwam niet en niemand weet wat er is. Hij leest ontzettend veel boeken, maar houdt er nooit een spreekbeurt over. Thijs vindt dat hij dat wel zou moeten doen, net als ieder ander, maar dat gaat natuurlijk niet gebeuren. Tenzij hij er een gebarentaalverhaal van maakt.

'Hé, sproetenkop, hij vraagt je wat!' Melvin geeft Robin

een duw, maar Robin negeert hem. Ik ben zo blij dat ze mij nooit hebben gepest met mijn roestvlekjes. In de zomer worden ze rond mijn neus erg zichtbaar. Robin en ik zijn dus eigenlijk een team. Het sproetenteam. Alleen heb je niets aan een teamgenoot die niks zegt. Mensen worden vaak zenuwachtig van zijn gezwijg. Katinka noemt hem een robot. Robin Robot, en hij zegt er niets van.

‘Zullen we even naar de bieb gaan, ik moet wat inleveren,’ vraagt Ezra als ik de kantine in wil lopen. Ik knik en ga achter haar aan. Zal ik vast een boek lenen? Misschien dat het indruk op Thijs maakt als hij ziet dat ik echt mijn best wil doen. In gedachten loop ik langs de plank met teruggebrachte boeken. Marga Minco, Jan Wolkers, Harry Mulish, allemaal even saai.

‘Hé Robin Robot, zeg eens wat!’ zegt Katinka met een pesterig stemmetje en Melvin geeft Robin een gemene duw. ‘Sproetenkop,’ brult hij in zijn oor. ‘Wanneer is je spreekbeurt?’

Ik vergeet de boeken en loop naar hen toe. Het gesprek valt meteen stil en Melvin kijkt mij verveeld aan.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik.

‘Niets,’ mompelt Melvin en hij loopt met Katinka richting de kantine. ‘Sproetenliefde,’ roept Melvin nog als ze de hoek omlopen. Ik moet lachen om zijn opmerking en raap Robins boeken van de vloer. Als ik ze teruggeef kleurt hij een beetje. Hij zal zich wel schamen dat een meisje hem helpt. ‘Je leest veel hè?’ vraag ik hem. Hij knikt achteloos en stopt de boeken in zijn versleten rugzak.

‘Kun je me misschien iets aanraden?’ vraag ik vriendelijk. ‘Ik heb een hekel aan lezen, maar Thijs zit achter me aan.’

Zat hij maar écht achter me aan, denk ik bij mezelf. Dan was ik een stuk zelfverzekerder geweest. Robin loopt naar de balie en ik voel me alleen. De grootste kneus van de school negeert me. Ik haal wanhopig mijn hand door mijn haren en wrijf in mijn ogen. Wat moet ik nou? Dan zie ik Robin stilstaan voor de kast met Nederlandse literatuur. Zijn lange, slanke vingers glijden langs de ruggen en ik zie dat hij een boek iets naar voren trekt. Dan loopt hij snel door, alsof hij haast heeft. Nieuwsgierig pak ik het boek van de plank. *Oorlog zonder vrienden* heet het. Hoe toepasselijk.

Na het zesde uur loop ik naar mijn Nederlandslokaal. Zou Thijs nog meer leerlingen hebben gevraagd na te blijven? Of zijn we met z'n tweetjes? In gedachten zie ik Thijs zitten, op een rood-witgeblokt picknickkleed, met een fles rode wijn en twee glazen. 'Zo, Amber, ik wilde het eens hebben over jouw achterstand.'

'O ja?' zou ik tegen hem zeggen en verleidelijk zou ik naast hem gaan zitten.

'Het gaat helemaal niet goed met je.'

'Ik voel me anders prima.'

'Misschien kan ik er iets aan doen,' zou hij dan zwoel zeggen en zich voorover buigen. Hoe zouden zijn lippen smaken? Op dat moment gaat de deur van het lokaal open en kijk ik in de lachende ogen van Thijs. 'Amber, ik zat al op je te wachten!'

Geen picknickkleed, geen glazen, geen wijn, alleen een docentenmap en een schoolbord. Thijs schuift een stoel aan zijn bureau en gaat zelf op zijn werkblad zitten.

'Ik hoorde van een collega dat je in de bibliotheek was?' zegt hij, alsof het achtste wereldwonder is ontdekt.

'Ik heb een boek geleend.' Trots geef ik het hem. Thijs draait het boek om en bladert wat.

‘Evert Hartman,’ mompelt hij. ‘Is dat niet een beetje makkelijk?’

‘Robin zei dat ik het moest lezen,’ verdedig ik mezelf.

‘Robin zéi?’ vraagt Thijs ongelovig.

Ik moet lachen. ‘Nou, hij heeft het niet gezégd natuurlijk, maar hij liet het merken.’

| 11

Thijs lacht nu ook. Zijn kleine sikje lacht vrolijk mee. Hij legt het boek naast zich neer en kijkt me aan. ‘Je hebt een hekel aan lezen, is het niet?’

‘Een enorme hekel,’ fluister ik. Wat moet hij nu wel niet van me denken? Zo meteen denkt hij dat ik zo’n verwend kreng ben dat alleen maar televisie kijkt. Als ik die stomme dyslexie niet had gehad was alles heel anders geweest.

‘Weet je wat?’ Thijs springt van het bureau af en loopt door het lokaal. Hij plukt aan zijn sikje, wrijft nadenkend in zijn nek en kucht.

Ik kijk hem afwachtend aan en volg elke beweging. Weet ik wát? Hoe leuk je bent, hoe je ruikt, hoe je onder de toets de krant leest? Ik weet het allemaal.

‘Ik wil een deal met je sluiten,’ zegt Thijs ineens. Ik kijk hem aan. Pardon?

‘Jij mag dit jaar dit ene boek lezen...,’ aarzelt Thijs. ‘Als je Robin aan het praten krijgt.’

‘Wát heeft hij gezegd?’ Ezra zit op een muurtje op het schoolplein en laat van schrik haar boterham vallen. ‘Weet je wel wat dat betekent?’

Ik knik en hijs me naast haar op. Ik zal Robin moeten helpen tegen Melvin en Katinka, ik zal hem uit moeten dagen, ik zal geduld moeten hebben, ik moet hem laten praten.

‘Je bent gek, weet je dat?’ Ezra’s bruine ogen kijken me

verbijsterd aan. 'En dat allemaal omdat je dat boek wil lezen?'

'Het telt voor twee boeken, je weet toch hoeveel moeite het lezen mij kost?'

12 | Ezra schudt haar hoofd heen en weer. 'Sorry hoor, ik snap jou niet. Je hebt beloofd om Robin Robot te laten praten?'

Ik knik. Dat ik het eigenlijk allemaal voor Thijs doe hoeft mijn vriendin niet te weten. Ze zal nooit snappen dat ik hiermee Thijs voor me wil winnen. Verliefd op een leraar, zoiets vertel je niet zo makkelijk. Ezra is een schat, maar ook een enorme flapuit. Het idee dat ze eens een opmerking zou maken over Thijs, midden in de klas. Ik moet er niet aan denken. Ze zou het niet eens expres doen, maar Ezra is nogal onhandig.

Die deal is natuurlijk krankzinnig. Die jongen praat al weken niet. Alsof ik dat kan veranderen. Dat we allebei sproeten hebben, wil niet zeggen dat hij me vertrouwt.

'Hoe ga je het aanpakken?' vraagt Ezra nieuwsgierig. Zij ziet dit natuurlijk als één groot spelletje. 'Ga je hem keihard tegen zijn schenen trappen en dan kijken of hij een kik geeft?'

'Goed plan,' zeg ik en kijk haar serieus aan. Ezra's mond zakt opnieuw open, maar dan ziet ze dat ik een geintje maak. Ze geeft me een harde duw zodat ik van het muurtje val. 'Het lukt je nooit,' zegt Ezra. 'Voor het eind van het jaar moet jij twee boeken gelezen hebben, zoals ieder ander, dametje. Let op mijn woorden.'

Niks ervan. Voor het eind van het jaar houdt Robin zijn spreekbeurt en lees ik één boek in plaats van twee.

Als ik thuiskom en mijn jas op de kapstok hang, komt mama de gang in. Ze lijkt gestrest en drukt mij een scho-

ne luier in de handen. 'Verschoon jij Mick even. Ik moet nu naar een klant.'

'Waarom bellen mensen altijd zo laat? Ze kunnen zich toch ook 's middags laten knippen?'

Mama knijpt lieflijk in mijn wang en negeert mijn geklaag. 'Je bent een schat, er ligt eten in de koekenpan, kijk maar hoeveel je lust.'

| 13

Met haar jas half aan stormt ze de deur uit. Het is elke avond hetzelfde liedje. Elke keer eet ik alleen en moet ik op Mick passen. Waarom heeft mama niet een gewone baan zoals alle andere moeders? Maar in plaats daarvan knipt ze onbekenden, die 's avonds pas bellen. 'We hebben het geld nodig, Amber,' zegt ze dan. Dat snap ik wel, maar het is zo ongezeellig.

Mick steekt zijn mollige armpjes in de lucht als hij mij ziet. Hij kraait van plezier als ik hem uit zijn stoeltje haal. Wat groeit hij toch snel. Het lijkt wel gisteren dat hij geboren werd. Ik wilde al jaren een broertje of een zusje, maar mama vond één kind wel genoeg. Totdat ze die man tegenkwam, die haar zwanger maakte en ervandoor ging. Ik kan niet eens kwaad op hem zijn. Mick is mijn kame-raadje, ook al is hij pas anderhalf. Ik ruik aan zijn luier.

'Kakkie,' kraait Mick en hij knijpt in mijn neus. Ik leg hem op de tafel en begin zijn billen schoon te maken. Ezra heeft een keer opgepast en vertelde achteraf dat ze bijna over haar nek ging toen ze de luier afdeed. Als Mick een schone luier heeft en ik zijn gezichtje heb gewassen stop ik hem in bed. Na een kort verhaaltje over een dwerg en een reus slaapt hij al.

Ik blijf nog even bij hem zitten, maar sluit dan zachtjes de deur. Ik loop naar beneden, pak het boek uit mijn rugzak en ga op de bank zitten. Mama komt over een uurtje terug, net genoeg tijd om het eerste hoofdstuk te lezen. Thijs zal trots op me zijn.

De wc op de vierde

14 | ‘Hoe gaat het met je missie?’ vraagt Ezra nieuwsgierig als we een Franse oefening maken. Ik denk aan een stuk door aan het gesprek met Thijs. Hoe ik alleen maar naar zijn ogen en zijn mond keek, waardoor ik me niet meer herinner wat hij precies heeft gezegd. Alleen die laatste zin: ik moet Robin laten praten. Mijn sproetenvriend.

Sproetenliefde noemt Melvin het, maar die jongen heeft geen hersens. Ik verliefd op Robin – ik moet er niet aan denken. Toen hij begin dit jaar nieuw in de klas kwam, vond ik hem al vreemd. Hij loopt alsof hij zweeft en hij heeft van die lange slanke vingers, bijna vrouwelijk.

‘Heb je wel eens met Robin gepraat?’

‘Nee, volgens mij niet,’ zeg ik.

Ezra moet lachen en slaat mij gemoedelijk op de schouder.

‘Veel succes dan maar.’

Het enige wat Robin en ik gemeen hebben zijn de sproeten. Ik zou niet eens weten wat hij in zijn vrije tijd doet. Hoe krijg ik hem in godsnaam zo ver dat hij gaat praten? Waarom zou hij dat überhaupt gaan doen? Hij heeft geen vrienden, en leraren geven hem allang geen klassikale beurt meer. Als hij een spreekbeurt moet houden, schrijft hij zijn hele verhaal op.

Ik probeer me een leven zonder praten voor te stellen. Wat moet hij zich eenzaam voelen. Ik kan er zo van genieten om met Ezra te kletsen onder de les of lekker te roddelen over Katinka met haar lelijke stem. Ik kijk

achterom en zie Robin achter in de klas over zijn tafel heen gebogen. De stoel is veel te klein voor dat lange lijf van hem. Hij heeft zijn benen vreemd opgevouwen en zijn hoofd rust op zijn handpalm. Af en toe knaagt hij op zijn pen voordat hij iets opschrijft.

‘Vraag hem iets.’ Ezra geeft me een duw en wijst in zijn richting. ‘Je moet toch ergens beginnen.’

| 15

Ze heeft gelijk en ik doe meteen wat ze zegt. Melvin probeert me te laten struikelen als ik langs hem loop, maar ik stap gewoon over zijn been heen. Ik leg mijn lesboek op Robins tafel en pak er een stoel bij.

‘Zou je me iets uit kunnen leggen?’ Zonder antwoord af te wachten, blader ik naar het hoofdstuk. ‘Hier, dit snappen we niet.’

Robin kijkt me verbijsterd aan. Nooit heb ik iets aan hem gevraagd, en nu ineens twee keer in een week.

Wacht maar, denk ik bij mezelf, jij gaat nog gek van mij worden.

Robin haalt zijn schouders op als teken dat hij mij niet begrijpt en hij buigt zich weer over zijn werk. Ik laat me niet uit het veld slaan en pak zijn schrift. Daar is hij niet van gediend. Hij grist het meteen terug.

Nou, dan niet, denk ik bij mezelf.

‘Die jongen is gestoord,’ mompel ik tegen Ezra als ik weer op mijn plaats zit.

‘Waarom heb je dan ook zo’n belachelijke deal gesloten?’ lacht ze.

De lerares loopt de klas door en komt aan onze tafel staan.

‘Willen de dames soms een onvoldoende voor de werkhouding?’ vraagt ze met een zurig mondje.

Ik kijk Ezra aan en we moeten ons best doen niet in lachen uit te barsten.

‘Dat zou vreselijk zijn,’ zegt Ezra met een stalen gezicht, en even later kunnen we allebei vertrekken.

Ik zit met Ezra in het zonnetje en we eten een appel. Het gras voelt vochtig onder mijn handen.

16 | ‘Ben jij verliefd?’ vraagt Ezra ineens en ik verslik me in een grote hap. Als ze lachend op mijn rug klopt, probeer ik snel een antwoord te bedenken. De veilige toer maar.

‘Nee, jij wel?’

Ezra knikt onzeker en legt haar wijsvinger tegen haar mond.

‘Niet zeggen hoor, tegen niemand. Mijn vader wordt gek.’

Ik beloof het. Haar vader ken ik al langer dan vandaag. Het is een grote man met een baard. Als ik bij haar thuis-kom, negeert hij mij volkomen. Daarom komt Ezra lie-ver bij mij. Ze is dol op Mick en mama vindt bezoek altijd gezellig.

‘Wie is het?’ Ik bijt opgelucht in mijn appel.

Ezra kleurt, zie ik. Volgens mij heeft Ezra nooit een vriendje gehad.

‘Het is iemand van mijn werk.’

Iemand van de supermarkt dus. Waarom schaamt ze zich daarvoor? Ik ken hem vast niet eens.

‘En, is hij ook verliefd op jou?’

Ezra haalt haar schouders op. ‘Hij lacht soms heel lief naar me als ik langsloop, maar ik durf hem niet mee uit te vragen. Hij is zo knap hè, Amber. Die blonde haren, wauw. Hij is zo mooi dat ik soms vergeet dat ik aan het werk ben. Ik word er gek van!’

Aan Ezra’s stem hoor ik dat ze het niet erg vindt om gek te worden.

‘Ga dan met hem praten,’ roep ik. ‘Vraag of hij samen met jou bij de vleeswaren wil staan, ofzo.’

Ezra geeft me een duw. ‘Grapjas. Dat zou pas gênant zijn.’

‘Dan heb je in ieder geval iets gezegd,’ zeg ik verdedigend. ‘Anders wordt het nooit wat tussen jullie!’

‘Als het al iets wordt tussen Erik en mij, draait mijn vader door. Je weet hoe streng hij is. Ik moet hem gewoon vergeten.’

Dat is makkelijk gezegd. Ik begrijp als geen ander wat ze bedoelt. Als ik voor mijn verliefdheid uitkom, draait de hele scholengemeenschap door, inclusief Thijs, mama, Ezra en de rest van de klas.

| 17

Engels hebben we op de vierde verdieping, vlak onder het dak. In de zomer is het er bloedheet en in de winter ijskoud, maar in de herfst is het wel uit te houden. Ik mag er niet meer naast Ezra zitten, omdat we veel kletsten. Daarom zit ik nu zielig en alleen achterin, vlakbij het raam.

Ik teken hartjes in mijn schrift en schrijf er *Thijs* en *Amber* naast, of *T & A*. Wat passen onze namen toch goed bij elkaar.

Hou op, spreek ik mezelf streng toe. Als ik zo doorga, blijf ik straks zitten. En wat zeg ik dan tegen mama? Ik ben verliefd op een leraar, dus je moet een jaar extra schoolgeld betalen.

Ik wiebel op mijn stoel. Ik moet ontzettend nodig naar de wc, maar de lerares doet daar altijd moeilijk over. Ik kijk even naar haar. Ze zit rustig in een boek te bladeren en let niet op.

Voorzichtig schuif ik mijn stoel naar achteren. Ik sluip naar de deur, die piept als ik hem opendoe. Ik schiet de gang op.

De wc's op de vierde verdieping worden nooit gebruikt door leerlingen. Ze schijnen niet goed door te trekken en niemand wil dat zijn drol blijft liggen tot de volgende gebruiker.

18 | Ik moet nu alleen zo nodig dat ik het er maar op waag. Opgelucht laat ik mijn plas in de pot kletteren. Dan pas valt me op dat de muren kaal zijn. De andere toiletten staan vol met leuzen en grove tekeningen.

Ik tast in mijn zakken en haal er een potloodje uit dat ik toevallig bij me heb. Wat zal ik eens schrijven? *Mijn drol blijft hier!* Nee, dat slaat nergens op. Het moet iets pakkends zijn. Iets wat je niet verwacht.

Ik ben verliefd op een leraar. Wat moet ik nou?

Het staat er al voordat ik me kan bedenken. De wc trekt gewoon door. Ik sluit de deur achter me en sluip het lokaal weer in. Ezra kijkt om en knipoogt.

In de pauze zie ik de hele tijd de wc-muur voor me. Waarom heb ik dat er nou op geschreven? Stel je voor dat Katinka daar gaat plassen en mijn handschrift herkent. Dan heb ik geen leven meer. Stel je voor dat ze Thijs inlicht!

‘Waar zit jij met je gedachten?’ vraagt Ezra als we aan een tafel gaan zitten.

Ik schud mijn hoofd. Ik kan het haar niet vertellen, maar het is ook niet gezellig als ik zo afwezig doe.

‘Hoe gaat het met je liefde?’ Dat is altijd een goede afleider.

Ezra slaakt een zucht. ‘Ik heb met hem gepraat. Eindelijk! Maar toen kwam natuurlijk net mijn vader eraan om me op te halen van mijn werk. Erik wist niet hoe snel hij weg moest komen. Vreselijk!’

‘Dus je hebt hem toch aangesproken!’

‘Ja, drie woorden! Totdat mijn vader verscheen.’

‘Je mag hem best eens bij mij thuis uitnodigen, hoor. Dan zorg ik dat mama weg is en dan neem ik Mick even mee naar het park. Dan hoeft je vader niets te weten.’

Ezra kijkt me dankbaar aan. ‘Wat ben je toch een schat,’ roept ze en ze geeft me een zoen. ‘Dan help ik jou met je Engels. Of wil je zeggen dat je het laatste uur iets gedaan hebt?’

Net als ik een opmerking wil maken, horen we Katinka naast ons met haar snibbige stem.

‘Hij heeft mijn koeken gejat, de vuile schoft.’

Waarom heeft die meid zo’n vreselijke stem? Ze snauwt altijd, ook als ze iets aardigs zegt. Ik draai me om. Katinka wijst naar Robin, die rustig in zijn eentje zit te eten.

‘Hij heeft mijn koeken gejat,’ herhaalt ze.

Melvin pakt Robin ruig beet en schudt hem door elkaar.

‘Geef op, Robot,’ sist hij.

Robin kijkt hem angstig aan. Ik moet iets doen, maar wat? Ik kijk Ezra aan, die fluistert dat ik me erbuiten moet houden. Maar hoe gaat die jongen ooit praten als hij zo gepest wordt? Ik denk aan Thijs, met zijn lieve gezicht, en doe een stap naar voren.

‘Melvin, laat hem maar. Hoeveel kostte die koek, Katinka?’

Ik pak mijn portemonnee en haal mijn laatste kleingeld eruit. Ze kijkt mij ongelovig aan en proest.

‘Ik moet jouw geld niet, sproetenbek, laat ook maar.’ Ze draait zich om en haar haren wapperen achter haar aan.

Melvin laat Robin nu los en geeft mij in het voorbijgaan een fikse duw.

‘Goed werk, Amber,’ fluistert Ezra bewonderend. Zelf durft ze nooit tegen die pestkoppen in te gaan.

Ik vraag aan Robin of hij geen pijn heeft, maar hij negeert mij en loopt de kantine uit. Wat een domper. Neem ik het voor die jongen op en dan bedankt hij me niet eens. Ik begin alweer te twijfelen aan mijn deal met Thijs. Dan herinner ik me het tekstje op de wc weer. Help! Ik ga het er nú afhalen, voordat iemand het leest.

‘Ezra, ik zie je morgen, ik moet nog even langs Engels.’

Met twee treden tegelijk loop ik de trap op en kom buiten adem aan. Ik kijk even om me heen. Als ik zeker weet dat er niemand is, open ik de deur. Ik pak een gum uit mijn etui en wil mijn tekst uitgummen, maar dan slaat mijn hart over.

Mijn zin is al weg en er staan sierlijke letters voor in de plaats.

Hoi onbekende, weet je wel dat je niet op deze wc moet komen?

En verliefd op een leraar... Weet hij dat?